

D. Anghel

Fantazie

La Elseneur e pace de mult și nu se-aude
Decât un joc de apă cum liniștea o taie.
În parcul vechi sub ramuri aleile sunt ude,
Și aerul e dulce și clar, ca după ploaie.

Un miros trist de roze, ce mor pe crengi uitate,
Pătrunde pretutindeni parc-ar voi să spuie
Că se petrece-o taină în vechile palate,
Dar taina ce-o păstrează n-o spune nimănuie.

Chemat de-a lor mireasmă, Hamlet în neagra-i mantă
Coboară între ele, vrând una să-și culeagă
– Ce albă și frumoasă e blonda lui amantă –
Și brațul lui tresare, simțind cât îi de dragă.

O roză, ah, o roză cât de ușor se frânge.
Dar când să frângă roza, învoaltele-i petale,
Lucind o clipă-n umbră ca niște stropi de sânge,
Căzură deodată pe mâinile lui pale.

Și tot mai mari, mai dese, porniră ca să cadă...
Dar el fugea, și-n goană, cu poala lungei mante
Și-adăpostea de sânge strălucitoarea spadă,
Gândind ce-o să răspundă nebunei lui amante?

(D. Anghel, *Fantazie* (1903), în *Poezia simbolistă românească*. Antologie, introducere, dosare critice, comentarii, note și bibliografie de R. Zafiu, Humanitas, București, 1996, pp. 164-165)